

(א) וידעתם כי אני ה' : תכלית ילידת מצרים והכל להיות לנו צלל הדורות עדות מנופמים יסמה במטרה אחת, להכיר ולדע שלא ישמחו, ולא יהיה פתרון פה לזכור

ה"אני ה'", כמו שאמר הכתוב (ד"ס פ' ואהל) להכניס אמונת האלהים, כי הקונה מזוה צוה כשגשר הש"ת לנו ישראל עם קרובו בשורת אחד וקצעה בפמנו ומכוון בעיניה, כבר הודה הגאולה כדי לשונות, שכל

זה הוא רק שיגיע מזה המכלית של וידעתם כי אני ה'.

תכלית מצות הסיפור : ממצות הלילה הוא מצות סיפור יציאת מצרים, שכל אב יספר לבניו עושי לעונו, שהולחנו

הרמז"ן (פ"פ גל) יסוד מוסד בעיני זה : שנצוד כי הקב"ה לא יעשה אום ומופת בכל דור לעיני כל

רשע או כופר, ילוד אומנו שנעשה ממד זכרון ואום לאשר לאו עיניו, ונעמיק הדבר אל בניו, וצניסם

לצניסם, וצניסם לדור אחריו והממיר מלד בעיני הוה כמו שמייצ כרת באילת חמץ (שמות י"ט) וצניסם הפסח (צמדז ט יג), והלר"ך שנכמוז כל מה שנראה אליו באומות וצמופתים על ידינו ועל

בין עיניו, ולכמוז אומו עוד על פממי הצמיס צמזחזח, ושזכיר זה צפיו צבקר וצערב, כמו שאמרו (נכרות כ"א) אמת וליצ דאורייתא, ממה

שכמוז (דגיס טו ג) למען חזכור את יוס אחקך מארץ מצרים כל ימי חיך, ושנעשה סוכה בכל שנה, וכן כל כיוצא בזה ממות רבות זכר לילדת מצרים.

שכמוז (נכרות כ"א) אמת וליצ דאורייתא, ממה שכתוב (דגיס טו ג) למען חזכור את יוס אחקך מארץ מצרים כל ימי חיך, ושנעשה סוכה בכל שנה, וכן כל כיוצא בזה ממות רבות זכר לילדת מצרים.

שכמוז (נכרות כ"א) אמת וליצ דאורייתא, ממה שכתוב (דגיס טו ג) למען חזכור את יוס אחקך מארץ מצרים כל ימי חיך, ושנעשה סוכה בכל שנה, וכן כל כיוצא בזה ממות רבות זכר לילדת מצרים.

שכמוז (נכרות כ"א) אמת וליצ דאורייתא, ממה שכתוב (דגיס טו ג) למען חזכור את יוס אחקך מארץ מצרים כל ימי חיך, ושנעשה סוכה בכל שנה, וכן כל כיוצא בזה ממות רבות זכר לילדת מצרים.

שכמוז (נכרות כ"א) אמת וליצ דאורייתא, ממה שכתוב (דגיס טו ג) למען חזכור את יוס אחקך מארץ מצרים כל ימי חיך, ושנעשה סוכה בכל שנה, וכן כל כיוצא בזה ממות רבות זכר לילדת מצרים.

לג - כל הניסים במצרים היו בכרי שבניי יספרו לצניהם

שככל דוד ודוד חיב אדם לדאות את עצמו כאילו יצא מצרים.

ומכאן עוד יזחר, שהניסים והנפלאות שנעשה הקב"ה בימים ההם, לא היו ישראל ראויים לכך, אלא בשביל מצות הסיפור שיקיימו

בניהם לדורי דורות, וכו' אבותינו בעת ההיא בשכר מצוה זאת לעשות להם נפלאות, וכמו שאמר הכתוב

"הטריד זה משה כ" לוי" הנהיג ייחוד גיית גיית

לג - כל הניסים במצרים היו בכרי שבניי יספרו לצניהם

שככל דוד ודוד חיב אדם לדאות את עצמו כאילו יצא מצרים.

ומכאן עוד יזחר, שהניסים והנפלאות שנעשה הקב"ה בימים ההם, לא היו ישראל ראויים לכך, אלא בשביל מצות הסיפור שיקיימו

בניהם לדורי דורות, וכו' אבותינו בעת ההיא בשכר מצוה זאת לעשות להם נפלאות, וכמו שאמר הכתוב

"הטריד זה משה כ" לוי" הנהיג ייחוד גיית גיית

הוא ע"י היסוד, וכן הגדה לשון 'אגרי' "שבת קודש", כי יום השבת הוא משורש ספירת והתקשרות, וכן הגדה בל"מ ב"ש גימטריא יסוד ועיר ויזקבל, עיי"ש (ערך הגדה אות ד).
(ד) פקוד - פעין - גדר. אור השפע הנמשכה וע"י אמירת "שבת קודש" גורמים יסוד להציל ממחומים יורדת

דך דר' עולמות, נמשלה למים היורדים ממקום גבוה למקום נמוך, ולכן המשמה סוגי מקומות שישנם במים זורמים ג"כ להדי' עולמות עם המקור שהוא ספי' הכתר, ולו הן 'מקור' רומן לכמה, 'נשר' רומן לבינה כדלמא' זוה"ק פ' אמור, וספירת הבינה ממלאת על ידי ספירת סכמה כושר הממלאת מן המעין, 'נמל' רומן למפרכת שיש בה ששה נמלים, 'יס' רומן למלכות, על שם הכתוב (קהל 6 ז) 'כל הנמלים הולכים אל היס

וגר' (עי' שפמי מן מ"א רש הקדמה יט).
שבת קודש. ודוע שזה העטם שלמו קורין לה שבת קודש, משם נשם יום השבועי המקודש מכל הימים, נשם יום השבועי מצרים מועיל לכל הישועות ומבאר בזה, מ"ש ר"ל במדרש (אסתר דה פ"ט ב) שיעצו ירעני המן לו שיעשה עץ לחלות את מרדכי, כי חזרו על כל הצדדים, במים כבר נעשה להם נס ביציאתם מצרים, באש נעשה נס לאברהם וחנניא מישאל ועוריה, וכן על כל שאר העינים עיי"ש, דקשה על זה וכי טפשים היו, הלא כל מי שיש לו מוח בקרקרו יבין וישכיל מי שיכולת בידי להציל ממים ואש וחוב וחנית הוא יכול להציל מתליה, אך לפי מ"ש יונה, הדנה הם היו קליפות

הוא האדם הנמצא בעולם הזה ובראמת זה הוא כל הכלית עבודתו בעולם הזה, ליחד ולקשר כל העשר ספירות למטה, מספירת הכמה עד לספירת עליונות ביחד, ולהמשיך אורם מלכות (הגם שהספירה הראשונה היא 'כתר', אך כיון שאין לנו בה שום השגה כי היא למעלה מהמחוי, לכן מתחלת ההשגה בספירת הכמה שהוא החתול התנוצצות כל רעיון (ה)).
זוה המעם שהמילה התורה המצוה של סיפור ניסי 'ציאת מצרים דייקא על האב, כי ספירת הכמה נקרא 'אבא', כמו"ש (רש"י בראשית מא מג בשם ספרי) 'אב

גדולות והיו יודעים שנחתיבו אותו הדרר והיה בידם מעט זכות, רק ידעו שעל ידי ספורי הניסים בביצוא בענין יושעו לעין כל אפילו בזולת זכות, ועל כן ביררו דבר כזה שאי אפשר להם לספר מעין המאורע. והתורה הקדושה המייצגת לישראל בתכמה, צותה אותנו בכאן לספר ולזכור ביציאת מצרים שהוא כלל כל הניסים, ואפילו יארע ח"ו דבר חדש הכל היה נס דוגמתו ביציאת מצרים, ועיי"ש יפלו אויביהם בהשמד וכלה לאין מרפא, אמר כן יאמר השם, עכ"ה"ק.

הוא ע"י היסוד, וכן הגדה לשון 'אגרי' "שבת קודש", כי יום השבת הוא משורש ספירת והתקשרות, וכן הגדה בל"מ ב"ש גימטריא יסוד ועיר ויזקבל, עיי"ש (ערך הגדה אות ד).
(ד) פקוד - פעין - גדר. אור השפע הנמשכה וע"י אמירת "שבת קודש" גורמים יסוד להציל ממחומים יורדת

דך דר' עולמות, נמשלה למים היורדים ממקום גבוה למקום נמוך, ולכן המשמה סוגי מקומות שישנם במים זורמים ג"כ להדי' עולמות עם המקור שהוא ספי' הכתר, ולו הן 'מקור' רומן לכמה, 'נשר' רומן לבינה כדלמא' זוה"ק פ' אמור, וספירת הבינה ממלאת על ידי ספירת סכמה כושר הממלאת מן המעין, 'נמל' רומן למפרכת שיש בה ששה נמלים, 'יס' רומן למלכות, על שם הכתוב (קהל 6 ז) 'כל הנמלים הולכים אל היס

וגר' (עי' שפמי מן מ"א רש הקדמה יט).
שבת קודש. ודוע שזה העטם שלמו קורין לה שבת קודש, משם נשם יום השבועי המקודש מכל הימים, נשם יום השבועי מצרים מועיל לכל הישועות ומבאר בזה, מ"ש ר"ל במדרש (אסתר דה פ"ט ב) שיעצו ירעני המן לו שיעשה עץ לחלות את מרדכי, כי חזרו על כל הצדדים, במים כבר נעשה להם נס ביציאתם מצרים, באש נעשה נס לאברהם וחנניא מישאל ועוריה, וכן על כל שאר העינים עיי"ש, דקשה על זה וכי טפשים היו, הלא כל מי שיש לו מוח בקרקרו יבין וישכיל מי שיכולת בידי להציל ממים ואש וחוב וחנית הוא יכול להציל מתליה, אך לפי מ"ש יונה, הדנה הם היו קליפות

הוא האדם הנמצא בעולם הזה ובראמת זה הוא כל הכלית עבודתו בעולם הזה, ליחד ולקשר כל העשר ספירות למטה, מספירת הכמה עד לספירת עליונות ביחד, ולהמשיך אורם מלכות (הגם שהספירה הראשונה היא 'כתר', אך כיון שאין לנו בה שום השגה כי היא למעלה מהמחוי, לכן מתחלת ההשגה בספירת הכמה שהוא החתול התנוצצות כל רעיון (ה)).
זוה המעם שהמילה התורה המצוה של סיפור ניסי 'ציאת מצרים דייקא על האב, כי ספירת הכמה נקרא 'אבא', כמו"ש (רש"י בראשית מא מג בשם ספרי) 'אב

גדולות והיו יודעים שנחתיבו אותו הדרר והיה בידם מעט זכות, רק ידעו שעל ידי ספורי הניסים בביצוא בענין יושעו לעין כל אפילו בזולת זכות, ועל כן ביררו דבר כזה שאי אפשר להם לספר מעין המאורע. והתורה הקדושה המייצגת לישראל בתכמה, צותה אותנו בכאן לספר ולזכור ביציאת מצרים שהוא כלל כל הניסים, ואפילו יארע ח"ו דבר חדש הכל היה נס דוגמתו ביציאת מצרים, ועיי"ש יפלו אויביהם בהשמד וכלה לאין מרפא, אמר כן יאמר השם, עכ"ה"ק.

הוא האדם הנמצא בעולם הזה ובראמת זה הוא כל הכלית עבודתו בעולם הזה, ליחד ולקשר כל העשר ספירות למטה, מספירת הכמה עד לספירת עליונות ביחד, ולהמשיך אורם מלכות (הגם שהספירה הראשונה היא 'כתר', אך כיון שאין לנו בה שום השגה כי היא למעלה מהמחוי, לכן מתחלת ההשגה בספירת הכמה שהוא החתול התנוצצות כל רעיון (ה)).
זוה המעם שהמילה התורה המצוה של סיפור ניסי 'ציאת מצרים דייקא על האב, כי ספירת הכמה נקרא 'אבא', כמו"ש (רש"י בראשית מא מג בשם ספרי) 'אב

וגר' (עי' שפמי מן מ"א רש הקדמה יט).
שבת קודש. ודוע שזה העטם שלמו קורין לה שבת קודש, משם נשם יום השבועי המקודש מכל הימים, נשם יום השבועי מצרים מועיל לכל הישועות ומבאר בזה, מ"ש ר"ל במדרש (אסתר דה פ"ט ב) שיעצו ירעני המן לו שיעשה עץ לחלות את מרדכי, כי חזרו על כל הצדדים, במים כבר נעשה להם נס ביציאתם מצרים, באש נעשה נס לאברהם וחנניא מישאל ועוריה, וכן על כל שאר העינים עיי"ש, דקשה על זה וכי טפשים היו, הלא כל מי שיש לו מוח בקרקרו יבין וישכיל מי שיכולת בידי להציל ממים ואש וחוב וחנית הוא יכול להציל מתליה, אך לפי מ"ש יונה, הדנה הם היו קליפות

הוא האדם הנמצא בעולם הזה ובראמת זה הוא כל הכלית עבודתו בעולם הזה, ליחד ולקשר כל העשר ספירות למטה, מספירת הכמה עד לספירת עליונות ביחד, ולהמשיך אורם מלכות (הגם שהספירה הראשונה היא 'כתר', אך כיון שאין לנו בה שום השגה כי היא למעלה מהמחוי, לכן מתחלת ההשגה בספירת הכמה שהוא החתול התנוצצות כל רעיון (ה)).
זוה המעם שהמילה התורה המצוה של סיפור ניסי 'ציאת מצרים דייקא על האב, כי ספירת הכמה נקרא 'אבא', כמו"ש (רש"י בראשית מא מג בשם ספרי) 'אב

גדולות והיו יודעים שנחתיבו אותו הדרר והיה בידם מעט זכות, רק ידעו שעל ידי ספורי הניסים בביצוא בענין יושעו לעין כל אפילו בזולת זכות, ועל כן ביררו דבר כזה שאי אפשר להם לספר מעין המאורע. והתורה הקדושה המייצגת לישראל בתכמה, צותה אותנו בכאן לספר ולזכור ביציאת מצרים שהוא כלל כל הניסים, ואפילו יארע ח"ו דבר חדש הכל היה נס דוגמתו ביציאת מצרים, ועיי"ש יפלו אויביהם בהשמד וכלה לאין מרפא, אמר כן יאמר השם, עכ"ה"ק.

הוא האדם הנמצא בעולם הזה ובראמת זה הוא כל הכלית עבודתו בעולם הזה, ליחד ולקשר כל העשר ספירות למטה, מספירת הכמה עד לספירת עליונות ביחד, ולהמשיך אורם מלכות (הגם שהספירה הראשונה היא 'כתר', אך כיון שאין לנו בה שום השגה כי היא למעלה מהמחוי, לכן מתחלת ההשגה בספירת הכמה שהוא החתול התנוצצות כל רעיון (ה)).
זוה המעם שהמילה התורה המצוה של סיפור ניסי 'ציאת מצרים דייקא על האב, כי ספירת הכמה נקרא 'אבא', כמו"ש (רש"י בראשית מא מג בשם ספרי) 'אב

(1) להבטיח את החכמה לכל הבנים. ידוע ובבני יששכר (אמר מ"ו אום ו) כמב, שמרמי
 מספרי הקבלה שה' צייס הם ד' האלק קיבל השפעת אורו מספירת
 עומים שם ב"ן (שם הו"ה המלי עולם העשיה הוא חכמה, שהוא מהעלמין סמימין דלא אימגלין, לכן
 נחמי הין מה: י"ד ה"ה ו"ו ה"ה, העולה ב"ן), בני דורו שלג הבינו זאת שלג אומר, מדוע 'אמה'
 דהינו שלג אחד מהבנים
 הוא מצמיח הקטנות
 שעלנו ה' עולמות אלינות
 נחמה יצירה עשיה, וכולם
 יוכלו צמיח 'אור אפא'
 ע"י הסיפור של האב
 (מיור המיח, מדר הגדה).
 (1א) מקובל ש' עולם.
 והכוונה שעשה
 מקום צמחו ועלממותו
 נטיול לנרמח העולמות,
 ומלא דעין 'מלא כל
 הארץ כבודו אין כוונה
 שהשי"ת נכנס צמח
 העולמות למלא אומס, רק
 נהיפו של העולמות
 נראו והנס ממלאים צמח
 השי"ת ממש כניכול (עי'
 נשפתי מן מ"ח הקדמה א).
 (1ב) לשון נגדה ונסתה.
 הענין מצמח
 צוה"ק (ויח קנה) דעולם
 החמון ספירת מנחות
 נמשן מחכמה עילאה, והיא
 החמלת הכל מלמטה
 למעלה, ולכן נקראת בשם
 'אמה', לשון נוכח, כי היא
 מגולה שכיולין להנחות
 עליה. ועולם העליון ספירת
 צינה הנקראת יוצל, נקראת
 בשם 'אור', כיון של עניניה הם מוכוסים, כי היא
 מהעלמין סומים דלא אימגלין (עי' נשפתי מן מ"ח (ג) אור הגהז בתורה. צמדת רבי
 הקדמה א).
 (פמימח דוח ספקו ז) אימח, כל מקו

אין שום ימין ושמאל (אד"ר נשא קנט). רק אחדות אצני מדמו 'רומים' שהוא הממוצע בין שני
 הפשוטו בלי נמיה לאחד הקויות, והשני ספירות המדות של אצרהס ועל ימין, כידוע מספיה"ק.
 סכמה וצינה הם ימין ושמאל, אצל ואמה, ולכן נקרא יעקב אצני צמח' 'אמת', כוונ'ם
 ומפקדין הוא שהימין ישיע השפיע והשמאל (מכה זכ) סמן אמת לעקב, כי הצי' ספירות
 ינמנו, כדי שהשפיע כולל
 ליד למטה לזה העולם, אך
 משום שכני ים בהס נד
 שמאל בהכנס אין שם עוד
 צמיח אחדות הגמור, לכן
 ממהווה מהס אכ"כ
 גבורות הדיים צמח
 השמאל, שמח צינה
 יולמ ספירת 'גבורה',
 ומיה דעין ממעדין (והי"ק
 יקרא :- אמר סה).
 ובסדריו של שצמ (מ"ז
 דרוש ג פ"א
 מממר ד) ממחיק הענין,
 וממח כוונת לשון
 "דמינה דעין ממעדין",
 לכיון שנימ צמחה אורח
 גדולות וכל מיני רפוחות
 והללות מן המוסך, וכל
 שלמות הגולות, וזה אור
 הגדול של כל מיני
 השיעויות, נשמע ממנה שיש בעולם צמיח המוסך
 והלרות שיהיו נרכים לכל מיני הללות ורפוחות
 אלו, כי אם אין מוסך למי יאמר, אך היא צעמיה
 הנה היא רחמים גמורים וחסדים פשוטים בלי
 שום מערובות דין, עיי"ש (מממר ב) משל נפלא
 על זה.
 (10) יעקב אבינו שורש פדת האמת. יעקב
 ולכן נקרא "יושב אוהלים" שהיה צו הכח של צ'
 אוהלים, מדת החמד של אצרהס אצני, ומדת
 הגבורה של ימח אצני, כי ספירת תפארת הוא
 הממוצע בין השני קויות סדר וגבורה, וכן יעקב
 אצני היה המרכזה לספירת תפארת, יעקב
 מן קודש הקישים רבינו הבעש"ט וי"ע קודש
 הסמלקותו, "מניח איני כל השגות שבעולם אין בין
 א עבר און גליע, עכלה"ק (נחמה דרג ממה אפתי
 כמ"פ, ועי' נשפתי שראל לשם שאמר ד"ה אי'
 יורכו ה' ע"ג).
 אצני שורשו מעולם היצירה
 שורוא נגד 'ספירת תפארת'
 מדרתו של יעקב הנקרא "איש חס",
 כוונ'ם (בראשית כה כו) ויעקב איש
 חס יושב אוהלים (10).
 פועלמו, ומדת הגבורה
 מדת החמד לבדו אינה
 ממקיים לעולם כי כמ"פ
 ממעורר מדת הדין שליו
 מניח את מדת החמד לנמור
 פועלמו, ומדת הגבורה
 לבדו בודאי שלין העולם
 ממקיים על ידיה, אצל
 צמיח תפארת, שהוא
 הממוצע בין סדר וגבורה
 וזה יכול להמקיים לעולם,
 ולכן נקרא "אמת", ואפשר
 להאמר עליהם "קוסמח
 קאמי".
 להבשבת האמונה
 צריכין ידוע
 מה שאמרו הגדיקים
 שכסמלים להחזיק מעמד
 על דרך האמת בלי כסליות,
 צריכין להשתמש צמח
 צמחיה המצמח צמחה (עדיה פ"ה מ"ו)
 מוטב לי להקרא שופיה כל ימי, ולא לעשות שעה
 אמת לפני המקום, וידועים דברי רש"י וי"ע
 צפ' שופטים על הפסוק (דברים יו יג) ממים תהיה
 עם הוי"ה אלקיך, "המחלן עמו צמחיות ואלפה
 לו, ולא מחקור אחר העמידות, אלא כל מה שעה
 עליו קבל צמחיותו, ואז תהיה עמו ולחלו, ואמר
 מן קודש הקישים רבינו הבעש"ט וי"ע קודש
 הסמלקותו, "מניח איני כל השגות שבעולם אין בין
 א עבר און גליע, עכלה"ק (נחמה דרג ממה אפתי
 כמ"פ, ועי' נשפתי שראל לשם שאמר ד"ה אי'
 יורכו ה' ע"ג).

שנאמר 'יהי' נרה, 'יהיה' שמה, והא כמיז אפרים (פ' פאה ד"ה עור) לדור שנבדל בשפת ימי ויאמר אלהים 'יהי' אור, א"ל אף היא אורה של שמהה שלא זכה העולם להשתמש בלוחה אורה, שחמה אורה שנבדלה ביום ראשון אדם לופה מסוף העולם ועד סופו, ויזין שמהה שעמידין רשעים לנאח כדור אנוש וחשוי דור המצול ודור הפלגה וכחשוי סדום, מתגלה בליל פסח כמבואר לעיל הקדמה לקמה, ה"ד (מיוז למ) ומנע מרשעים אורם, וגונו ללדיקים לעמד לצב שנאמר (פסלים ז') אור זרוע יזמר נגלה לו האור יזמר, וכו' למה שאין כלי וכוונת המדע הוא, גונו ללדיקים שעמידים לצבא בעולם, שימלאו את האור הגנוז ללדיקים לעמד לצב האור הזה (ז' אור זרוע ע"כ).

ע"י עסקם צמורה לשמה, כמ"ס צדגל ממנה

לוחת חן

היה לסוחר הנ"ל בן יחידי חכם ומופלג. פע"א נסע הבן יחיד לברעסלי אחר סחורה, דרכו היה להתעכב בסעיה מוז ארבעה שבועות, ונתעכב בסעיה כזו יותר מעשרה שבועות ולא היה ממנו שום ידיעה כלל, וצטערו בו אביו ואמו מאוד על זה. אמרה לו אשת הסוחר 'מה זה אתה מקשה לכן נגד הבעש"ט, כל העולם כולו נוסעים אליך ממש מארבע נפות הארץ ועושה להם פעולות לטובה ואחה אין רצונך לילך לביתו שהוא פה בעירנו, לשאל ולירוש עברו בנינו, כי לא דבר ידע הוא מה שנתעכב כ"כ, והוא לא שת לבו לזאת ולא הלך להבעש"ט.

וידי ברבות הימים ועדיין לא בא ידיעה מבנם ותאלצו מאוד ללכת להבעש"ט, והוכרח לעשות רצון אשתו, והלך עש"ק להבעש"ט ואמר 'יבני, זה יותר משערה שבעות שנסע בני יחידי לברעסלי ואין לי שום ידיעה ממנו ולא ידעו מה עלתה לו, מיד צוה הבעש"ט שיביאו לו ספר חוזהו, ופתח אותו וראה בו, והשיב לו, 'בך הוא בעות השם בחיים ושלום, ושבת זה ישובת בכפר שהוא סמוך לעירונו פרסה אחת'.

ולא האמין לדבריו, כי איך יוכל להיות שישובת בכפר הסמוך ולא יבוא לביתו על שבת, הלא לא נעלם מבנו דוב הגנענים שלום וכמים הפנים אל פנים כן

שנאמר 'יהי' נרה, 'יהיה' שמה, והא כמיז אפרים (פ' פאה ד"ה עור) לדור שנבדל בשפת ימי ויאמר אלהים 'יהי' אור, א"ל אף היא אורה של שמהה שלא זכה העולם להשתמש בלוחה אורה, שחמה אורה שנבדלה ביום ראשון אדם לופה מסוף העולם ועד סופו, ויזין שמהה שעמידין רשעים לנאח כדור אנוש וחשוי דור המצול ודור הפלגה וכחשוי סדום, מתגלה בליל פסח כמבואר לעיל הקדמה לקמה, ה"ד (מיוז למ) ומנע מרשעים אורם, וגונו ללדיקים לעמד לצב שנאמר (פסלים ז') אור זרוע יזמר נגלה לו האור יזמר, וכו' למה שאין כלי וכוונת המדע הוא, גונו ללדיקים שעמידים לצבא בעולם, שימלאו את האור הגנוז ללדיקים לעמד לצב האור הזה (ז' אור זרוע ע"כ).

ע"י עסקם צמורה לשמה, כמ"ס צדגל ממנה

לוחת חן

היה לסוחר הנ"ל בן יחידי חכם ומופלג. פע"א נסע הבן יחיד לברעסלי אחר סחורה, דרכו היה להתעכב בסעיה מוז ארבעה שבועות, ונתעכב בסעיה כזו יותר מעשרה שבועות ולא היה ממנו שום ידיעה כלל, וצטערו בו אביו ואמו מאוד על זה. אמרה לו אשת הסוחר 'מה זה אתה מקשה לכן נגד הבעש"ט, כל העולם כולו נוסעים אליך ממש מארבע נפות הארץ ועושה להם פעולות לטובה ואחה אין רצונך לילך לביתו שהוא פה בעירנו, לשאל ולירוש עברו בנינו, כי לא דבר ידע הוא מה שנתעכב כ"כ, והוא לא שת לבו לזאת ולא הלך להבעש"ט.

וידי ברבות הימים ועדיין לא בא ידיעה מבנם ותאלצו מאוד ללכת להבעש"ט, והוכרח לעשות רצון אשתו, והלך עש"ק להבעש"ט ואמר 'יבני, זה יותר משערה שבעות שנסע בני יחידי לברעסלי ואין לי שום ידיעה ממנו ולא ידעו מה עלתה לו, מיד צוה הבעש"ט שיביאו לו ספר חוזהו, ופתח אותו וראה בו, והשיב לו, 'בך הוא בעות השם בחיים ושלום, ושבת זה ישובת בכפר שהוא סמוך לעירונו פרסה אחת'.

ולא האמין לדבריו, כי איך יוכל להיות שישובת בכפר הסמוך ולא יבוא לביתו על שבת, הלא לא נעלם מבנו דוב הגנענים שלום וכמים הפנים אל פנים כן

לוחת חן

היה לסוחר הנ"ל בן יחידי חכם ומופלג. פע"א נסע הבן יחיד לברעסלי אחר סחורה, דרכו היה להתעכב בסעיה מוז ארבעה שבועות, ונתעכב בסעיה כזו יותר מעשרה שבועות ולא היה ממנו שום ידיעה כלל, וצטערו בו אביו ואמו מאוד על זה. אמרה לו אשת הסוחר 'מה זה אתה מקשה לכן נגד הבעש"ט, כל העולם כולו נוסעים אליך ממש מארבע נפות הארץ ועושה להם פעולות לטובה ואחה אין רצונך לילך לביתו שהוא פה בעירנו, לשאל ולירוש עברו בנינו, כי לא דבר ידע הוא מה שנתעכב כ"כ, והוא לא שת לבו לזאת ולא הלך להבעש"ט.

וידי ברבות הימים ועדיין לא בא ידיעה מבנם ותאלצו מאוד ללכת להבעש"ט, והוכרח לעשות רצון אשתו, והלך עש"ק להבעש"ט ואמר 'יבני, זה יותר משערה שבעות שנסע בני יחידי לברעסלי ואין לי שום ידיעה ממנו ולא ידעו מה עלתה לו, מיד צוה הבעש"ט שיביאו לו ספר חוזהו, ופתח אותו וראה בו, והשיב לו, 'בך הוא בעות השם בחיים ושלום, ושבת זה ישובת בכפר שהוא סמוך לעירונו פרסה אחת'.

ולא האמין לדבריו, כי איך יוכל להיות שישובת בכפר הסמוך ולא יבוא לביתו על שבת, הלא לא נעלם מבנו דוב הגנענים שלום וכמים הפנים אל פנים כן

ומוסר מן הנני ישמך: על פי זה תני מה
שאלמך הדייק מהדייק [מקאריין]
זצוקי (אמר פתם מערכת מורח האים אום קמו)
אשר יכול האדם להמנון המצמן מה צין ישראל
לגוי ממנהגיהם, למנהג
העליון
(הנקרא סוויטיק או מייז סויל)
הוא
בלשון משכנו [דעוואלקען] הוא
לחם נגד כבוד ולבוש יקר, וכסוולך איש נכד
לצית הכנסת או אפילו אל צית אלס משוץ הולך

לוח חן

לפני ית"ש, וגם יכול לעשות לעצמו שיחה ותפילה
מזה בעצמו שיצטוק ויתחנן לפניו יתברך שנתחזק כ"כ
מאתו ית"ש שאין יכול לדבר כראוי, ויבקש מאתו
ית"ש רחמים ותחנונים שיחמול עליו, ויפתח פיו
שיוכל לפרש שיחתו לפניו ית"ש שיחיה לו דיבור
כראוי, ויוכל להחפיל כדת ובראו ונכונן, וברואי
יעודתו ית"ש.

פה סח - חוב קדוש על כאריא אהתפלה על
הכף ישראל

בתפלות שמואל (ליל הסדר את לב) כתב, הזמן גרמא
לוח פיה סיה, השיי חפץ שידבר את
שברון לבו לפניו, כי הוא הבוחד בשירי זמרה, במי
שעושה עצמו שיריים בשעת זמרה ותפלה, לב נשבר
ונדכה אלקי לא תבוה, ותפלה לעני היא תפלה יותר
גדולה, כמבאר בה"ק לית צלותא כצלותא דמסכנא
(וה"ק פ' צו), ויש בשם הפניד הק' פפציריש שי
צריקים שמתפללים ואינם נענים, מפני התבונות
בשפלותם והכנעתם מהרשלים מעט בתפלתם.
שחושבים שתפלתם אינם ראוי לבוא למעלה, ומחמה
זה אינם נענים, אבל לא כן צריך להיות כי רצון השי"
שיתפללו לפניו ואימנו ברוממות ה' שלפי גדולתו
שאים מקבל גם תפלת העני, כי לא בזה ולא שק'
ענות עני, ואפי' לפחות שכפוחים, וביחוד היוז
שפחה ורדג על בתי בני ישראל, פסח היא חגיגו
אברהם אזהבי (ישעי' מא ח) ע"ד רדגלו עלי אהבה
ודלגו עלי כו', חוב קדוש על כאריא להתפלל עי
הכלל ישראל ועל הפרט על מה שהם צריכים, ואי
אנחנו גרועים יותר משהיו במצרים משוקעים במי"

בשור' שמנים ראש (פי רעג) לחלק ילא, להזכרת
יליאת מנרים של כל הימים, מדאורייתא סגי צלג,
אבל צילג פסח דכתיב "והגדת" נריך לומר צפה.
(סו) ע"י הדיבור יוצא הב' המקיפו. כמו"ש
מקן הארצו"ל

(עני הכוונת, לפסח דרוש יו) שמהוויב להסיוח ולספר הדברים
עטם המנוה לספר ציליאת והענין הוא, דעל ידי שאמר
מנרים צלג פסח, כי פסח הדברים בפה (סו) בקול
ר"ל פ"ה ס"מ, שהם צמי ובהתלהבות, ויודה על ניסי ציאת
אור המקיף היולא מן הפה מצרים וקבלת עול מלכותו יתברך
צמימת שיחה ודעונו, לכן בליל הסדר בדיבורי אמת
נריך לספר ציליאת מנרים, מפנימיות הלב, אזי בוקע לחוץ אש
כי יליאת מנרים הוא יליאת החלהבות, ומהבל פיו מתפשט
הסוד מן הגרון הנקלה הכל חס סביבות האדם (סו), ועל ידי
'מנרים' מקום נר, עיי"ש זה נעשה משומר מן הצינונים שלא
צאוך כסוד ה'. והמלי, עס היוז כי צמימת ענמס המקיס
(סו) ע"י הספור בהתלהבות בוקע אש צמימת אור המקיף, יומר מן המקיס
לאור מקיף. וסניז מן הארצו"ל (עני הכוונת, הקניס 'מהצמ סקד' להיומס מסומרס
לפסח דרוש יו) שהגזונות הם אש והמקיס הם צמימת אור הפנימי, אורס מסומר ואינו נגלה
ממ, ולכן הגזונות הם מוקות מלאז כי מרז ומאלי, עס היוז כי צמימת ענמס המקיס
מממות אש שלהם יולנס יולנס להשאר צפניס הם מעוליס יומר מן הגזונות, עיי"ש.

לוח חן

עיקר המצוה לספר בעל פה לתיקון ה"פפלות"
כבני יששכר (ניסן מא אות ה בהגדה) אמר הקדוש פה"ד
פנחס וצלח"ה מקאריץ, כל הכוונות של חג
הפסח הוא בבחינת "מלכות" כמבאר בכוונות.
ומלכות פה וזורה שבעל פה קרינו לה (תק"ז יו).
ורברים שבע"פ אי אתה רשאי לאומרו בכתב ולכן הוא
פ"ה ס"ח עכ"ו, ונראה לומר לפי"ז, דהנה נכתב
בתורה שבכתב פסח ודרשניו במסורת בתורה שבע"פ
פ"ה ס"ח, אם כן בתורה שבכתב נה"א והיא
במסורת בתורה שבע"פ, כי אות ה' מרמזת למלכות
פה וזורה שבעל פה קרינו לה, ולפי"ז נראה עיקר
המצוה לספר בעל פה והגדת לבדך וכו' וסיפור מעליא
בעינו, וזהו לדעתי ואפילו כולנו חכמים וכו' יודעים
את התורה (ככתב מצוה עלינו לספר וכו' בעל פה.
לוח חן
השיי' מדבר עמנו תמיד וביפלתנו דהפוך
דבריו
וכדושות לוי (דרוש לפסח) כתב, ענין פסח שנמצא
דבריו רבוהינו ז"ל שהוא מלשון פיה
ס"ח, דהנה מלך בשר ודם המצוה לעבריו לעשות כן
וכן, עורס מדברים עמו יש יכולת בידם לבקש להפוך
צינוי, אבל משדובר עמהם וזלכו מלפניו אי אפשר
להפוך דבריו, אבל מזה הקדוש ב"ה לא כמדת בשר
ודם, שאף שנצאלו האותיות ונבראו ונציירו ונעשו
והגיע השתלשלותם בעולם השפל הזה להעשות כן
וכן, יש צדיקים המהפכים מידותיו או אם יעשו בני
תשובה אזי תיכף נתהפכו לציוף אחו לעשות עם עמו
לטובה אות. דמיון המלך המדבר עם עבדיו בעודם
לפניו, מפני שמלא כל הארץ כבודו ולית אתו פני
מיניה, וככחו אז כחו עתה, וזהו פ"ה ס"ח, רצה לומר

למכר ולהעלות ההצל מפניו בצטופות הש"י, אשר
ההצל הינחה מתוך פנימיותו ילמד עלינו לאור
מקף, וזוה נכוד לעשות מעשה המלות על דבר
עוד שמו שילמד אור הש"י למקף עלינו ג"כ
ויחי נועם ד' עלינו.

ומסיים, לפני זה נמלא, לקיימה בהידור רב לפניו משורת
שית רמו בואת הד"ן, כי ההבל של דיבורי קדושה
המלוה של 'סיפור יעלם יש בה החב לעורר את האדם ולרוח
מליים גם שלרבי לקיים בקיום המצוה ביותר שאת ועי,
כל מילי דמסדי בכל ובאשר יעשה המצוות ביותר
המלות, אשר הוא מוכה הידור (י"ח) ממה שמחוייב, מזה וישפע
לופט לקדקד זה כל הידור (י"ח) ממה שמחוייב, מזה וישפע
'כולתה, והמתכוונן כזה יקדקד נפשו בכל ענייני
מחויי, וישו אל ד' על העבר ויקבל על עצמו
וכו', עיי"ש.

(תת) **שבר הידור מצוה**. כח צלול דקיים
(עמוד הספלה, סי' נד ס"ה) הידור
מלוה שיהיה שמה צעשימה, ויטול שבר על
עשייתה צעמה יומר ממלוה גופה.

השבר הגדול למי שעושה המלוה צדקו.
שמעמי נשם הסמיד האלמי מוכי ישראל

לוח חן

להביל בתוכו, ושאר האור הגדול שאי אפשר להכלי
לסכול תוקף האור נעשה אור מקף' סביב להבלי,
ובאשר נשפע האור מכלי לכלי שתחתיו, הנה האור
הפנימי אשר היה יכול להיות מוגבל בהעלה שוב אינו
יכול להיות מוגבל בהעלול, ומקבל הכלי של העלול
בתוכו מה שיכול להגביל והאור הגדול ביותר נעשה
שוב אור מקף'.

וכן הוא בכל העולמות ובכל האורות עד בוא
ההשתלשלות אל נשמת האדם בעולם הזה, הנה
חלק הנשמה שיכולה להיות מוגבל בכלי נכנסת תוך
הגוף, וחלק האור הגדול שאי אפשר לו להיות מוגבל
בכלי נעשה אור מקף' אל הגוף, וכבר ידעת כי רוחניות
אינו מתחלק ואינו נעתק ממקום למקום רק מתחבה,
אם כן אור הפנימי של האדם הוא רמ"ח איברים וכן
האור מקף', והאיש הישראלי צריך להיות מאיד על ידי
המצות רמ"ח איברים הפנימיים וכן רמ"ח המקיפים.

כבני יששכר (תשרי מ"י אות ט) האריך לבאר ולהסביר
חשיבות 'הידור מצוה' שעושה אור המקף
לנשמתו, כי בכל המדות העליונות יש 'אור פנימי'
ואור מקף'. 'אור פנימי' הוא זה שאפשר להכלי
פ"ה פ"ה - ר"ת שמות המלאכים הממונים על
הפרנסה

סגולת קיום מצוות בהידור יותר מהרשיעיו
כבני יששכר (תשרי מ"י אות ט) האריך לבאר ולהסביר
חשיבות 'הידור מצוה' שעושה אור המקף
לנשמתו, כי בכל המדות העליונות יש 'אור פנימי'
ואור מקף'. 'אור פנימי' הוא זה שאפשר להכלי

דוקא מלונש צנגד העליון כי זה כבודו, ואלו
הגוים הוא נסיך אפילו כשהוא מלונש בצויה
נגד עליון שקורין אייב"ר ר"ק ממדת הקור
וחיולא, בהליכתו ציגת ערים נכזזים מפשעי מעליו
אח הדגד העליון כי הוא
לחס למרפה, ואמר הרב
הקדוש הג"ל כי וכו הטעם
לשרלל יש להס אור מקף
וחוה כזוזס ומפארסס,
משל"כ הגוים אינ להס
מקף, כמו שכמזמי לעיל
צסוד 'והמשט היה ערוס'.
(יח) **הבל הדיבורים**
יעוררו קביום
בהתלהבות.

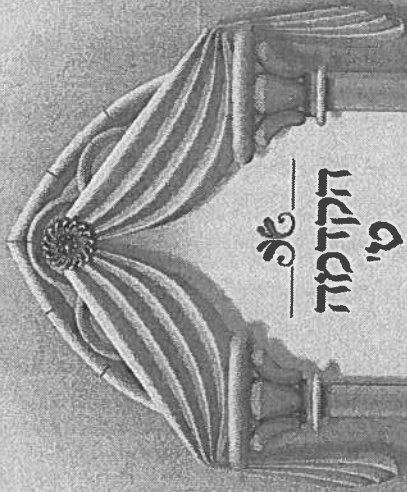
המצוה בהתלהבות.
בדרך פקודק (מלוה כל מלך הממשלה אוח י"ח) כחכ,
טעם המלוה [של סיפור יעלם מנרים] עפי"י קוד,
המצוה בהתלהבות.

לוח חן

שערי טומאה, ואפע"כ כחוב יראתו וירעון ותעל
שועתם אל האלקים, כן אצחנו היום צריכין לזעוק
ולתפלל אל המלך ממהקב"ה על צדות ישראל
המתרגשים ובאים מיזם אל יום, והצער יהיה נוגע לנו
עד הנפש באמת, ובראי בשועו אליו שומע, הי"ש
חז"ל (פסחים לו:) לחם עוני שעונין עליו דברים הרבה,
שכאור"א נענה מן השמים בדברים הרבה בכל מיני
ישועות.

פס"ח (מבא בעשר קדושת בשם הרה"ק מוהר"ה מוהר"ש
י"ע), לזאת הסיפוי במסורת קבלה אוח ה', כי יש עור
שני שמות הפרנסה, אחז, שם האישון של אנא בכח
[אבגית"ח], העולה נות"ן הנמו בקרא (שם פסוק ט)
וצאתה נות"ן להם את אכלם בעתו, ועוד אחד [שם]
דיקדוסי"א העולה תל"א, הרמוז בר"ת של תהלה
לידוד אירומך (שם פסוק א), על כן הסיפוי אוח ה'
שהוא פי"ה סי"ח, עולה הר"ת של כל השמות, ונכללו
גם הר"ת של שם ד'אנא בכח' ושם דיקדוסי"א כנ"ל,
כי הר"ת של כולם הם קנ"ג, העולה פי"ה סי"ח [היינו,
ג' שמות הפרנסה פא"י סא"י חת"ך שהם בר"ת פס"ח,
ואוח א' שהיא האות הראשונה משם הראשון דאנא
בכח שהוא איבגית"ן, ואוח ד' משם הפרנסה
דיקדוסי"א, ועולים יחד קנ"ג].

פס"ח (מבא בעשר קדושת בשם הרה"ק מוהר"ה מוהר"ש
י"ע), לזאת הסיפוי במסורת קבלה אוח ה', כי יש עור
שני שמות הפרנסה, אחז, שם האישון של אנא בכח
[אבגית"ח], העולה נות"ן הנמו בקרא (שם פסוק ט)
וצאתה נות"ן להם את אכלם בעתו, ועוד אחד [שם]
דיקדוסי"א העולה תל"א, הרמוז בר"ת של תהלה
לידוד אירומך (שם פסוק א), על כן הסיפוי אוח ה'
שהוא פי"ה סי"ח, עולה הר"ת של כל השמות, ונכללו
גם הר"ת של שם ד'אנא בכח' ושם דיקדוסי"א כנ"ל,
כי הר"ת של כולם הם קנ"ג, העולה פי"ה סי"ח [היינו,
ג' שמות הפרנסה פא"י סא"י חת"ך שהם בר"ת פס"ח,
ואוח א' שהיא האות הראשונה משם הראשון דאנא
בכח שהוא איבגית"ן, ואוח ד' משם הפרנסה
דיקדוסי"א, ועולים יחד קנ"ג].

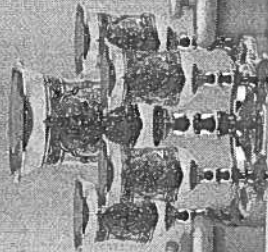

הקדמה

ט'

עשר מצות

בו יתבאר הטעם שעש
השי"ת את המצוות
זייקא בעשר מצות הללו,
בכדי לבטל ולהביע את
העשר דרגות דקליפה

קטז

מן המחינה, אם נתנו חכמים שיעור לדבר מלך המזיה לאין לימן יומר אף לשם מזיה יומר מחומש, אף נאמר דכיון דיש לו תענוג מן המחיה לא יחא שיעור לדבר, ויחשב התענוג שלו יומר מהתנוה, יציח בארעה כו', אכן למה שמבואר עליו מן השמים גם כן אור גדול שלש, דכיון דאינו צטום למעלה יומחקו דברי ביותר להקיפו ולשמרו ולברכו. שימצרך במעשה ידיו בעולם האלקי הקדוש ו"ל רוח ה' דיבר בו, כי זה שומן בשמחה ותענוג וטוב לב ועצד כגוונא דלעילא, זה צטום שימשך לגפשו מיס וצרכה ועשירות, וימצרך במעשה ידיו כפלי כפלים ממה שנותן, אכן מי שאינו נותן בשמחה ורומה לו שהוא מחסר את ממונו בשביל מנות הצורא, אף ששכרו מרוד בעוה"צ אצל אינו צטום שימצרך במעשה ידיו, כי הצרכה היא מלך שלא ידע לצבו וכו"ל.

וא"כ יומחק דברי האלפי הקדוש הנ"ל, דהא הנ"ל המה דברי עטם לשבח (וזהו הפסוק, פרק טו). שידוע שיריח הצדה והצדה יומר, ודברי האלפי

לדמרו חו"ל אל יצונו יותר מחומש, מיירי מאלס שאינו נותן בשמחה ותענוג, ומחשב שהוא מחסר ממונו בשביל מלות הצורא, בזה קבעו חו"ל שיעור שלא יצונו יותר מחומש, וכמו שקבעו חו"ל שיעור (כ"ק ט:). הידור מלוח עד

הוא לכן אף לו לימן יומר שימצרך במעשה ידיו בעולם הזה לכן אף לו לימן יומר מחומש שקבעו חכמים, לאפס לא יהיה כך אציון כתיב (דברים טו ד') וחיי קודמין, אכן מי שנותן בשמחה ותענוג אשר צטום שהשי"ת יומין לו כפלי כפלים, אף שיעור לדבר, דכל מה שיתן יומר ירויח לו השי"ת יותר ויותר, והרי זה כמי שקונה אכן טוב יקר שצוה אלפי אלפיס בסך מועט, אף אם זה הסך הוא כל רכושו בזה יצו לו, ממחר שידוע שיריח הצדה והצדה יומר, ודברי האלפי הנ"ל המה דברי עטם לשבח (וזהו הפסוק, פרק טו).

ליות חן

אבל המשכיל המדקדק במצות השי"ת באהבה, מדקדק לשמור החיטים משעת קצירה (לדעת כמה גדולי פוסקים כן הוא הלכה ואינו מצד החומרא), ובעסק האפיה לבל תשהה היעסה ברגע, והמדקדק יותר מכין לכל מצוה כלים אחרים וכדומה חומרות לאין שמים שלימה.

משער, חדע ידידי שכל זה לא דבר ריק הוא, ואל תדמה בדעתך שאין זה מן הצורך, רק התבונן אשר כל החומרות ומילי דחסידי בכל המצות מיצרך צריכי מאד לנפש הישראלי לקבלת עול מלכות שמים שלימה.